

WILMA

Wilma Geldof is een Haarlemse schrijver – voor jeugd en volwassenen – en schrijfdocent bij onder meer Hart. Haar historische roman over een overtuigd NSB-kind, *Elke Dag Een Druppel Gif*, werd bekroond met de Thea Beckman-prijs 2015.

M

Moederborst

Het was in Antigua, een klein stadje in Guatemala, begin jaren 90. Op het centrale stadsplein streek een circusje neer. Drie wagens, twee oude clowns, geiten en een meisje met vijf hondjes. Veel meer was het niet. Des te leuker, dachten mijn vriend en ik. Over de hekken bij de ingang hing een groepje indianenkinderen verlangend te kijken naar wat voor hen onbereikbaar was. We kochten tien kaartjes extra en gebaarden: "Kom!"

We zaten vooraan op de houten bankjes. Achter ons chique Guatemalteken. Voor ons, staand, de indianenkinderen. Met grote ogen en open monden staarden ze naar een oudere clown die op een fietsje zonder banden over een best dik koord reed. Naar het meisje dat haar kunstjes deed met de hondjes. Het was precies wat we dachten. Geen *Cirque du Soleil*. Geen wilde dieren. Simpel en grappig.

De kinderen klaptten om het hardst. Ze hielden hun adem in toen de koorddanser dreigde te vallen, en sprongen op en juichten toen het net goed ging. Ik keek niet naar de koorddanser; ik keek naar de kinderen.

Een meisje van een jaar of acht droeg een baby in een draagzak. De baby was al een tijdje aan het huilen en het meisje schudde de baby om hem stil te krijgen. Dat lukte niet meer. De baby begon steeds dringender te huilen. Het meisje begon steeds wilder te schudden. De baby moest naar de moederborst. Het meisje moest naar huis. Maar ze wilde niet weg. En ze schudde nog harder.

Het kijken naar de kinderen werd minder prettig. Ik had het meisje naar binnen gehaald. Ik moest nu zeggen dat ze weg moest. Daar dacht ik over toen ik op mijn schouder werd getikt. Een jongen achter mij wees naar een vrouw een paar rijen verderop. Een chique vrouw van een jaar of dertig, moderne kleding, gouden oorbellen, glanzend haar. Ze gebaarde naar het meisje. Ja, het kind moest weg, maar wilde niet, dat was duidelijk. Ik begreep het niet.

De jongen achter mij begreep het wel. Hij stapte uit de rij, nam de baby van het meisje over en gaf hem aan de vrouw. Even later zag ik dat de vrouw de baby had aangelegd. Ze gaf het vreemde kind haar borst. De baby dronk. Het meisje hoefde niet weg. Een kwartier later lag de baby weer in de draagdoek van het meisje te slapen. En staarde het meisje met grote gelukkige ogen naar de circusvoorstelling. Een bokje met afgebroken hoorn sprong door een hoepel.

Op Facebook zag ik filmpjes over borstvoeding geven in het openbaar. Jonge moeders die heel bedekt borstvoeding geven, krijgen te horen dat het walgelijk is dit in het openbaar te doen. Een sexy décolleté daarentegen vinden omstanders oké: alsof de vrouwenborst alleen bestemd is voor mannenblikken. Ik moest terugdenken aan de vrouw in het circus in Guatemala. Vanzelfsprekend hebben vrouwen het recht waar dan ook hun baby te voeden wanneer het kind honger heeft. Dat doen ze al eeuwenlang. Onze moderne, vooruitstrevende samenleving is soms behoorlijk achterlijk.